ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

№ 20. КИЇВ, ЖОВТЕНЬ 1947 р.

РІК ВИДАННЯ VI

НА МІЖНАРОДНОМУ НЕБОЗВОДІ

— Погана ознака, містер! Чим яскравіше сяє ця зірка, тим швидше наближається наш присмерк...

Мал. В. Литвиненка

Мал. С. Самума

— Чудесною властивістю відзначається наша країна: роки прибавляються, а вона молодіє, міцніє, хорошіє....

ІСТОРІЯ ПРАЦЮЄ НА НАС

Нашій Вітчизні сповнюється 30 років.

У житті людей є чимало визначних днів. Про такі дні поети пишуть полум'яні вірші, композитори складають урочисті кантати, матері, схилившись над колисками малят, розповідають чарівні казки й легенди. Але тільки одному з цих днів судилося навіки ввійти в історію і стати найзнаменнішою датою для всіх народів і поколінь. Тільки одному з цих днів історією призначено стати інтернаціональним, всенародним святом, джерелом оптимізму й бадьорості, з якого всі чесні люди черпають віру й надію на своє краще майбутнє.

Цей осінній листопадовий день став початком весни людства. Початком нової ери. Ери радянського суспільного ладу. Ери соціалістичного будівництва.

Уже тридцятий раз, шановний читачу, ми святкуємо наш Жовтень. Тридцять років живе, здравствує і міцніє наша Вітчизна — перша в світі соціалістична держава робітників і селян. Незмірно виріс міжнародний вплив Радянського Союзу та його авторитет.

Сотні мільйонів простих людей на всіх континентах з благоговінням вимовляють близькі і рідні їх серцю слова «Sowiet Union». З пошаною і надією дивляться вони на радянську країну, як на оплот миру й демократії, як на свій порятунок від ярма золотого мішка.

Радянський Союз! Sowiet Union! Ці два слова вганяють у безпросвітний смуток, у чорний сказ заморських панів. Їх б'є пропасниця. Магнати Уолл-стріту, реакціонери всіх мастей палії війни всіх рангів верещать про «комуністичну навалу», загрожують волелюбним народам новою війною. Але то не ознака сили. То ознака безсилля, приреченості, безвихідного тупика. Заморські пани викривають себе з головою. Загрозами, підступами, зловонною брехнею і наклепами на Радянський Союз доларові тузи та їх холопи намагаються відвернути увагу експлуатованих мас від країни соціалізму, одурманити їх, локалізувати все зростаючий вплив комуністичних ідей на ці маси.

В перші роки існування радянської влади пани імперіалісти забивали баки поневоленим народам пророкуваннями про неминучу загибель радянської влади.

«Ради, — говорили пани імперіалісти, — мертвонароджене немовля».

Коли ж «мертвонароджене немовля» поламало ребра внутрішній контрреволюції, скрутило в'язи іноземним загарбникам, а потім небаченими темпами почало будувати свою соціалістичну економіку, культуру, — перелякані «пророки» байку про «мертвонароджене немовля» заховали в архів і затрубили про «колос на глиняних ногах».

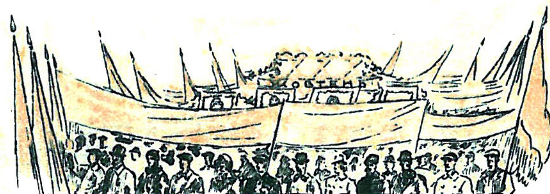
— Радянський Союз — колос на глиняних ногах! Не вірте розмовам про його успіхи. Це суща фікція, вигадка чека!

І знову опростоволосились. Колос виявився на міцних ногах, з невтомними м'язами й прекрасним молодим здоров'ям. Він створив першокласну індустрію, колгоспне сільське господарство, прийняв найдемократичнішу в світі Конституцію, підніс до небачених висот розвиток науки, техніки, культури. Він виростив і виховав людей з новим соціалістичним світоглядом — чесних, благородних, мужніх. Колос на голову розгромив найлютішого ворога людства — фашистську Німеччину, визволив народи Європи від гітлерівської тиранії і не захитався, не схилився, а став ще сильніший, ще могутніший. Твердо і впевнено звучить сьогодні його голос на міжнародних конференціях, на асамблеях, за круглим дипломатичним столом, і до цього голосу уважно прислухається весь світ.

Хоч не хоч, а довелося здати в архів і «колос на глиняних ногах». Тепер заморські пани почали діяти нахрапом, по фашистському шаблону. Вони марять світовим пануванням, потрясають атомною бомбою. Вони підняли на ноги всіх своїх літераторів, філософів, чаклунів, лідерів своїх партій.

— Кричіть про кінець світу! — наказує хазяїн челяді. — Лякайте атомом. Прославляйте підлоту, зраду, гомосексуалізм. Отруюйте, одурманюйте людей. Не давайте їм думати, дивитись на схід, на Радянський Союз. Закликайте до війни, до хрестового походу проти комунізму, інакше нам труба!

Так, панове, ви маєте рацію. Питання про «трубу» поставлене на порядок денний самою історією. А історія, як відомо, працює на демократію, на соціалізм. Історія — не Бевін, не Рамадьє, не Шумахер, не Блюм, не Реннер і не Сарагат. Її не задобриш доларом, на неї не крикнеш, не настрахаєш увільненням зі служби. Її не повернеш назад.

Що ж, всякому своє. Їм труба, а нам, дорогий читачу, впевнено, бадьоро крокувати назустріч нашому радісному Жовтневому святу, жити, будувати, перемагати.

Історія працює на нас!

М. ФЕДЬКО

ОБЕРЕЖНО З ВОГНЕМ

Коли якогось заокеанського Палія війни палієм війни в лице назвали, і від того всесвітній конфуз вийшов, вищезгаданий заокеанський Палій війни, не знаючи, який йому на ці слова одвіт дати і в великому ваганні бувши, думки многомудрих експертів запитав. На що ції експерти многомудрі відповіли йому так:

«Достоповажний сер!

На всякий інцидент є прецедент, але й на всякий прецедент є інцидент. З одного боку. І з другого боку. Були прецеденти, були й інциденти. Для пояснення нашої й без того ясної мислі звернімося до історії.

Досить відомий старогрецький палій Герострат підпалом храму Діани Ефеської собі хороше паблісіті зробив. Саме після цього він став досить відомий. У той же час — кожному школярчукові відомо — в містера Герострата бізнесу не вийшло й, розчарувавшись, палій життя скінчив од катової руки.

Щождо новогрецьких геростратів — Цалдаріса, хітосів та інших фашистосів, які поки що скромно епірські села підпалюють, але вже про велику балканську пожежу мріють, то, як кажуть росіяни:

«Ходит птичка весело по тропинкам бедствий,
Не предвидя от сего никаких последствий».

Ще один популярний стародавній палій—темпераментний Нерон підпалив Рим, чим, як кажуть, спалив за собою кораблі і спалив мости, але, заплутавшись у цих багатьох підпалах і вигукнувши для історії: «Який великий палій гине!», зробив собі харакірі.

Достойний нащадок уславленого римського палія найбільший спеціаліст по міжнародних підпалах — Беніто Муссоліні допідпалювався в країнах Європи й Африки до того, що повиснув у досить незручній позі — догори ногами — на шибениці в Мілані. Як кажуть росіяни:

«Ходить бывает склизко по камешкам иным»...

В недавні роки всесвітньо відома берлінська фірма паліїв і вбивців «Гітлер, Герінг та банда» почала свою гарячу діяльність засобами сугубо культуртрегерських веселих кострищ із книжок і ефектної пожежі рейхстагу. Ця просвітительська робота акцій фірми так п'днесла, що остання вже бізнес почала в європейському й світовому масштабах. Успіх був потрясаючий. Акції підіймались і пожежа розгоралася. Та ба!.. Для берлінських бізнесменів великою несподіванкою було, коли попіл Варшави і Смоленська обернувся Берліна пожежею й шибеницею нюрнберзькою — рідною сестрою шибениці міланської... Як кажуть українці: «Як гукається, так і відгукується», або: «Що посієш, те й пожнеш».

Сумний фінал берлінської фірми примушує нас сугубо застерегти наших клієнтів од необачного скуповування акцій цього безнадійно прогорілого підприємства.

Надаємо змогу достоповажному серові самому зробити відповідні висновки...»

Цією відповіддю многомудрі експерти вищезгаданого Палія у ще більший конфуз кинули.

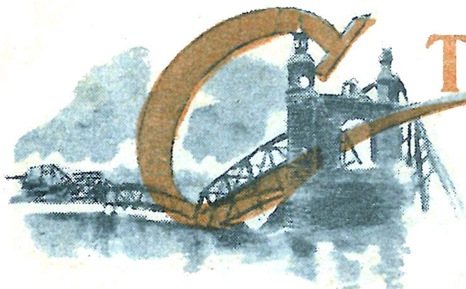
Переклав із заокеанського
Ю. ІВАКИН

ЧЕСТЬ МУНДИРА

Мал. В. Гливенка

— Здорово ваша шахта вперед пішла: в минулому місяці першість по тресту тримала, тепер на перше місце по комбінату вийшла.
— А ми інакше не можемо — честь мундира не дозволяє.

СТАЛІНГРАД У ФРАНЦІЇ

Я ніколи не бачив переможних салютів Москви. Але я бачив відблиски цих салютів на мужніх обличчях простих французьких людей. І в радісний день тридцятих роковин Великого Жовтня я не можу не згадати про це.

В березні 1944 року я й лейтенант Васильєв утекли з німецького табору «Шталаг» № 12 у Лотарингії. Двадцять вісім днів ми йшли лісами, харчуючись дикою цибулею. Перша людина, яку ми зустріли, був французький робітник. Він гостинно запросив нас до себе й почастував склянкою чорної кави з хлібом. Потім він привів чоловіка в шкірянці. Під шкірянкою виднілися пістолет і сумка з залізничними ключами. Чоловік розмовляв російською мовою. Він сказав нам:

— Здраствуйте! Ви мене не бійтесь. Я справжній росіянин. І цей француз — наша людина. Житиме в нього в сараї на горищі.

Француз привів нас на горище, сказав по-російськи: «Здраствуйте» й пішов. Ми залишились самі й боялися вірити своєму щастю. Нарешті ми знову на волі, серед друзів.

Вранці чуємо голоси:

— А де ж вони? — по-українському.

— На горищі, — відповідає другий, по-російському.

Ми хотіли тікати, але по драбині вже лізуть двоє. Попереду здоровенний чолов'яга з німецьким автоматом на грудях і з мішком за спиною.

— Ми, — кажуть вони, — партизани. Скоро прийде Олег, він вас влаштує.

Вночі прийшов Олег.

— Треба, — сказав він, — забрать хліб у пекарні.

Приходимо в пекарню. Стоїмо в темному кутку з мішками. Повз нас часто проходять і пробігають французи-пекарі. Один підходить, шепоче: «Сак!» Олег перекладає: «Підставляй мішок!». Підставляємо. Пекарі пробігають повз нас і непомітно кидають у мішки буханці гарячого хліба. Ми звалюємо на плечі апетитний груз і йдемо в ліс.

— За борошно відповідає хазяїн пекарні — колабораціоніст, — пояснює Олег. — Але посвоєму він розміркovує правильно: краще втратити десяток буханок хліба, ніж одну власну голову.

Командир загону Жорж — сибіряк, лейтенант, по професії залізничник. Утік з полону. Його заховав француз-патріот і добув йому паспорт, з якого видно було, що Жорж — його син. І хоч син не розумів мови свого батька, але жили вони дружно й боротьба з німцями була їх сімейною справою.

Загін полював за зброєю. Партизани Михайло й Сашко зайшли опівдні до кафе в центрі великого села. Замовили пива. Раптом заходять два французьких поліцаї, яких французи презирливо прозивають «коровами». «Корови» сідають до сусіднього столика. П'ють вино. Регочуть. Один звертається з якимсь запитанням до партизанів. А вони по-французьки ані слова. Михайло вихоплює пістолет і по-німецьки командує: «Хенде хох!» Сашко піднімає гранату. «Корови» приголомшені. В них одбирають зброю. Наказують роздягнутись. У спідній білизні з модними вусиками «корови» мають особливо презентабельний вигляд. Михайло й Сашко переодягаються в їхню одежу й виходять, зав'язавши двері мотузкою.

В партизанський табір входять два справжніх поліцаї. Жорж командує: «До зброї!» А ввесь партизанський арсенал — обріз та сокира. Переодягнені Михайло й Сашко регочуть. Чи сміялися в кафе «корови» — невідомо.

У нашому загоні були й росіяни, й українці, й грузин, і вірменин, і французи, і негри. Це був справжній бойовий загін дружби народів. Він носив славне ім'я «Сталінград» і діяв на сході Франції. Нас оточувала любов простого французького народу. Він мав нас не лише за народних месників. Ми були для нього представниками непереможного Радянського Союзу.

Наш загін наводив жах на німецьких окупантів. Операції «Сталінграда» були різноманітні й несподівані. Французький кінофільм «Битва на рейках» відтворив одну з наших операцій. Розкажу, як це було.

Невеличка станція Мері. Депо. На коліях два ешелони з пальним. Вирішуємо висадити в повітря цистерни. Жорж і француз-партизан ідуть у розвідку. На станції було лише два німецьких вартових: один у вокзалі біля телефону, другий — коло цистерн. Решта — в привокзальному готелі — караульному приміщенні. Починаємо з телефоніста. Москвич Микола Левін підходить до німця, ввічливо вітається, хапає його обома руками за горло й шепоче: «Сталінград!». Німець завмирає, мов жук на шпильці.

Жорж, як залізничник, з великою майстерністю ламає прилади централізації, сигналізації й блокіровки. Ми допомагаємо йому. Вдираємося в депо. Розбиваємо всі верстати й апаратуру. Висаджуємо дві цистерни.

На станції два паровози — один коло депо, другий — на колії. Жорж і француз-партизан сідають на паровоз.

— Вперед!

— Їхати не можна, — каже машиніст. — На колії стоїть паровоз.

— Тоді повний вперед!!!

Страшний удар. Вся станція вкривається парою. Від обох паровозів залишається купа покрученого металу. Машиніст, який зіскочив разом з партизанами, каже:

— Ніколи не думав, що катастрофа мого паровоза принесе мені стільки задоволення.

Одночасно нападаємо на готель. Відкриваємо стрілянину. Німці кидаються врозтіч, без зброї. Багато з них у довгих нічних сорочках.

Другого дня читаємо в німецькій газеті:

«Велика банда росіян напала на станцію Мері, завдавши великої шкоди. Частину банди спіймано».

Згадуємо німців, які дременули від нас у довгих нічних сорочках. Регочемо.

А ось—як допомагали нам французькі патріоти, що не були зв'язані з нами спільною боротьбою в партизанському загоні.

В селі, недалеко від міста Туль, ми виявили величезний трансформатор, що живив струмом високої напруги заводи Саарбрюккена й Метца. Француз — начальник трансформатора — з захопленням розказує Жоржеві, яке величезне значення має цей трансформатор. Перелічує всі військові заводи, які він живить струмом. Вольтаж. Вартість споруди. Здається, він намагається продати нам це підприємство.

— Що ви хочете? — питає Жорж.

— Я прошу вас висадити його в повітря. Перед вибухом хай ваш партизан проведе мене додому. Тоді ви будете певні, що я не зрадник.

Цей важливий об'єкт охороняють два французи. Застаємо їх у землянці. Повідомляємо, що зараз висадимо в повітря трансформатор, хай затикають вуха.

— Будь ласка! — зраділи сторожі. — Тільки зробіть так, щоб нас не розстріляли.

Ми ввічливо зв'язуємо їх і засовуємо в рота по цигарці. Трансформатор дуже великий. Підкладаємо двадцять толових шашок...

...У жовтні 1944 року ми вийшли з лісу й дивилися, як проходили американські війська. До нас підійшов полковник-американець.

— Хто ви? — спитав він через перекладача у Левіна.

— Я росіянин, з партизанського загону «Сталінград», — відповів той.

— Сталінград? У Франції? Ви хочете заволодіти цілою Європою?

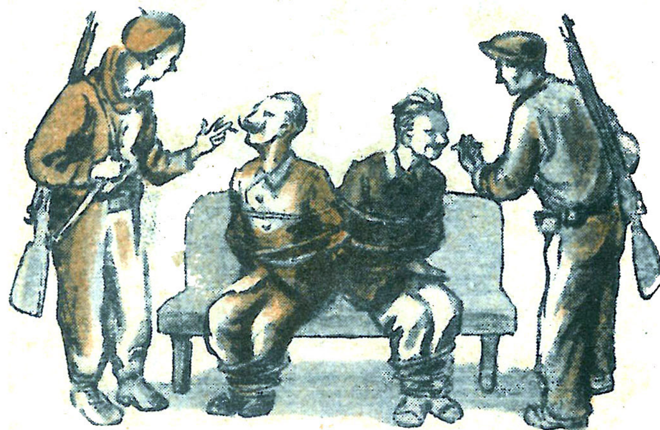
— Ми захищаємо свою Батьківщину скрізь, де б ми не були! — відповів партизан. Полковник одвернувся й пішов, не оглядаючись.

Повз нас проходили американські солдати. Дізнавшись, що ми партизани, вони захоплено вітали нас. Незважаючи на лайку офіцерів, солдати вибігали з строю, тиснули нам руки, плескали по плечах, частували сигаретами. Для простих американських людей у солдатських мундирах ми були представниками радянського народу, який трощив фашистів на полях Європи, визволяючи її народи від страшної неволі. І вони по-простому, чим могли, висловлювали свої симпатії до нашої Батьківщини...

Сьогодні — в день великого свята — мільйони барвистих зірок переможних салютів розквітнуть над Москвою. Серед них будуть зірочки, якими Батьківщина вітатиме й нас, радянських партизанів, які, не шкодуючи життя, боролися з ворогом у загоні імені Сталінграда, діючи пліч-о-пліч з нашими доблесними французькими друзями на сході Франції. Вони—наші хоробрі друзі—помітять ці зірочки, і я впевнений, що це буде найщасливіший день у їхньому житті.

Макар СМИК,
Бригадир IV бригади артілі «Жовтень».

с. Короваї, Гребінківського району на Полтавщині.

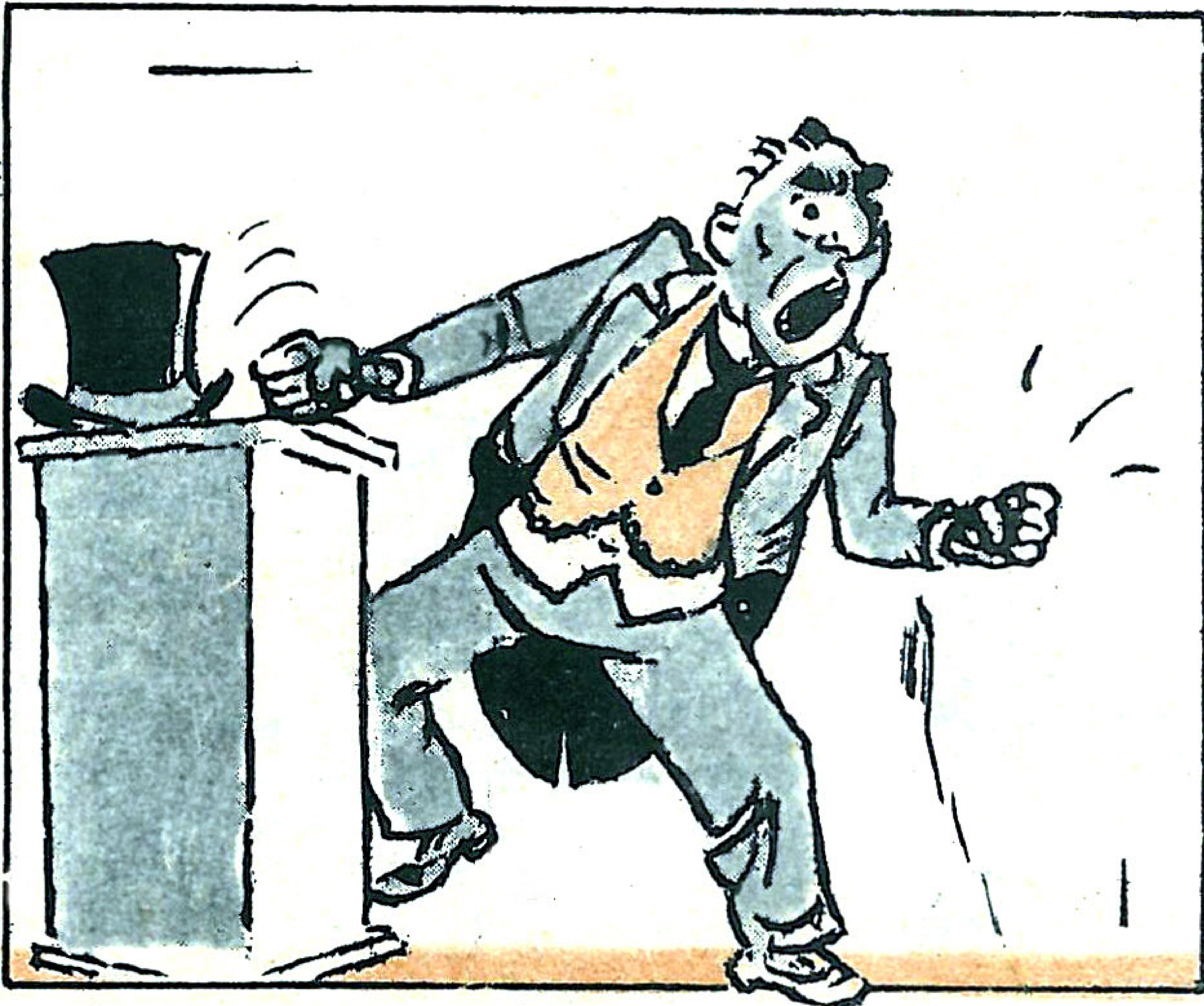

Ілюстрації К. Агніта

АТОМНА СЮЇТА УОЛЛ-СТРІТА

РОЗРАХОВАНА ВИКЛЮЧНО НА СЛАБОНЕРВНИХ

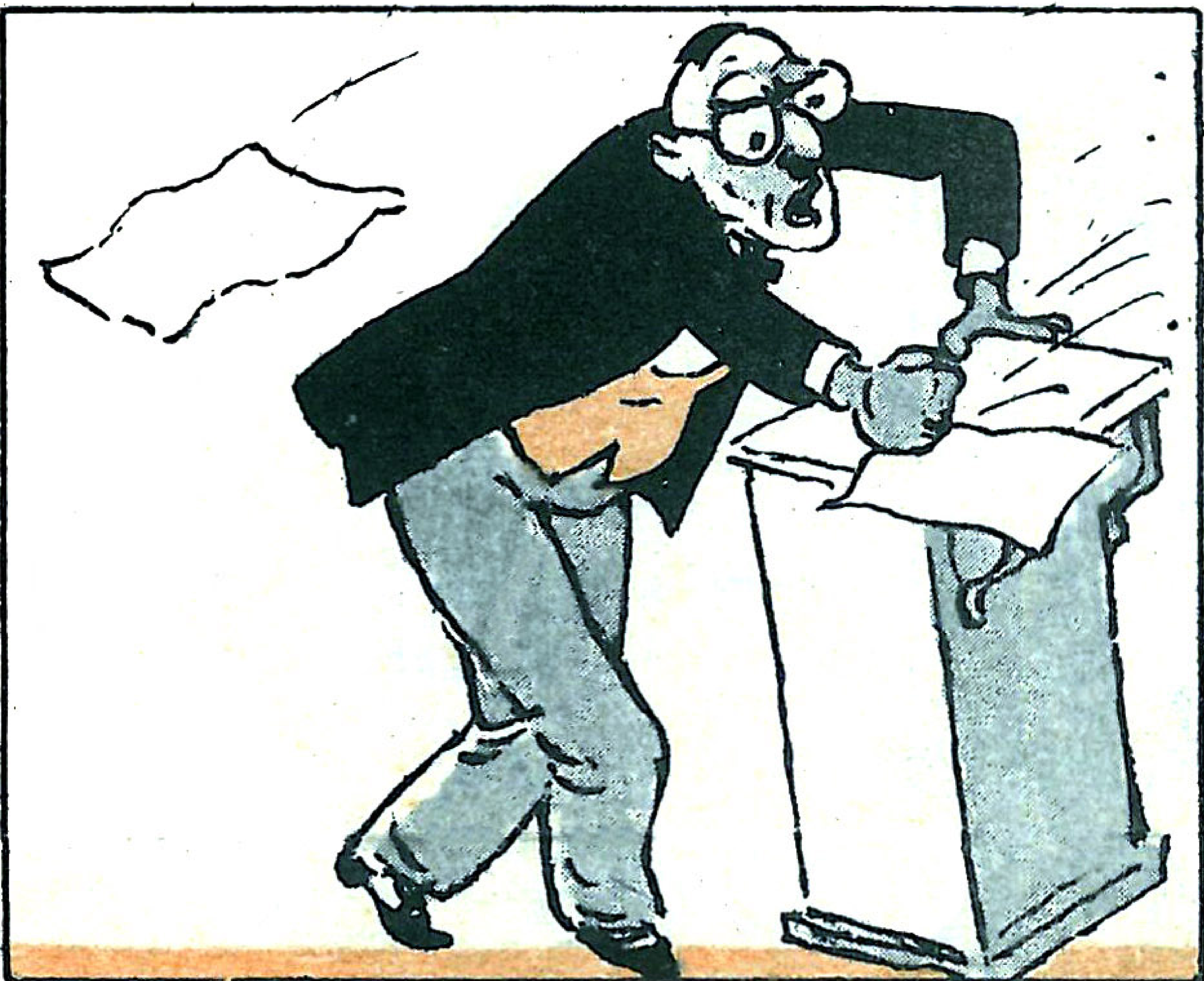
Мал. Бе-Ша

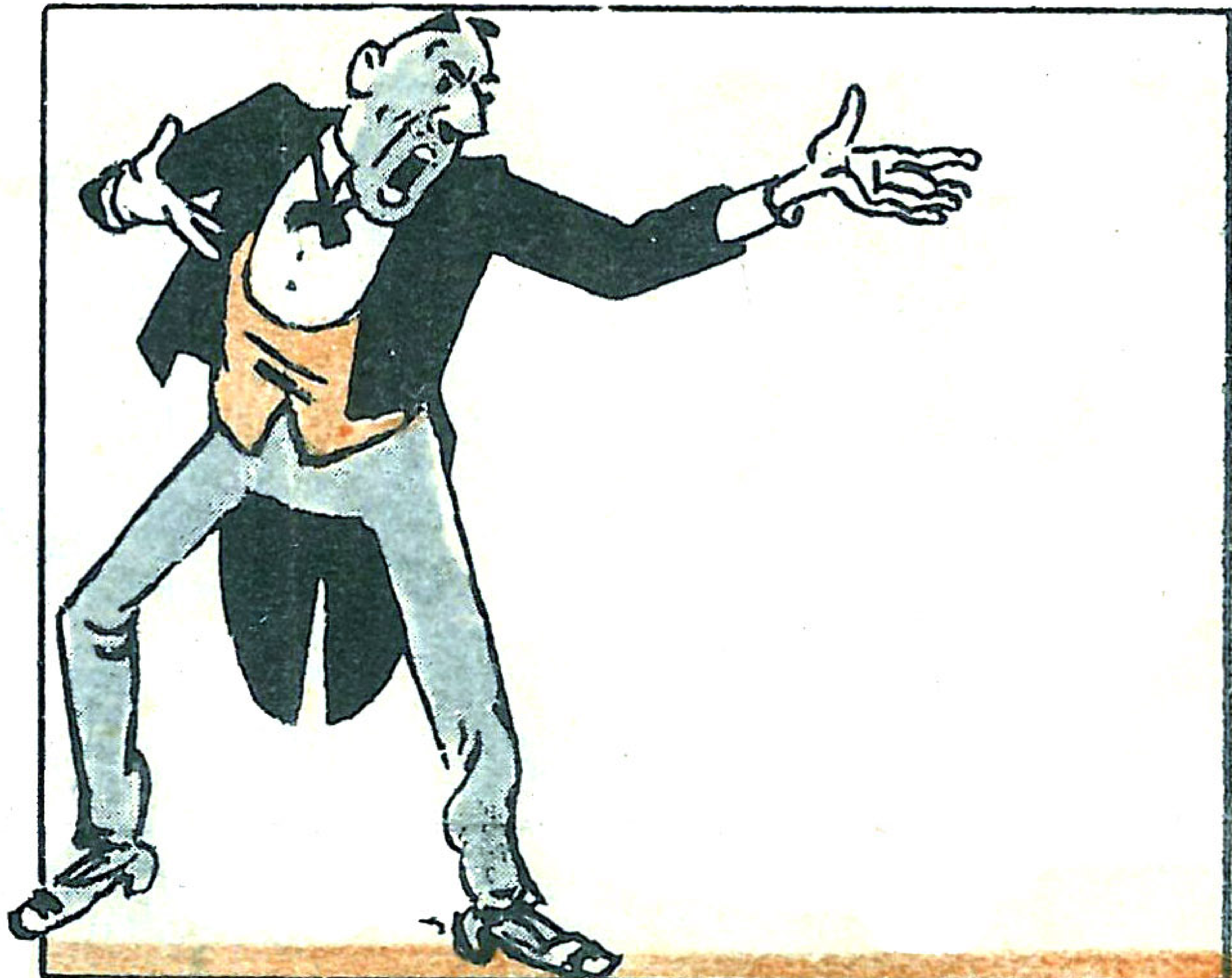
— Атомна бомба повергне світ у кров і руїни!

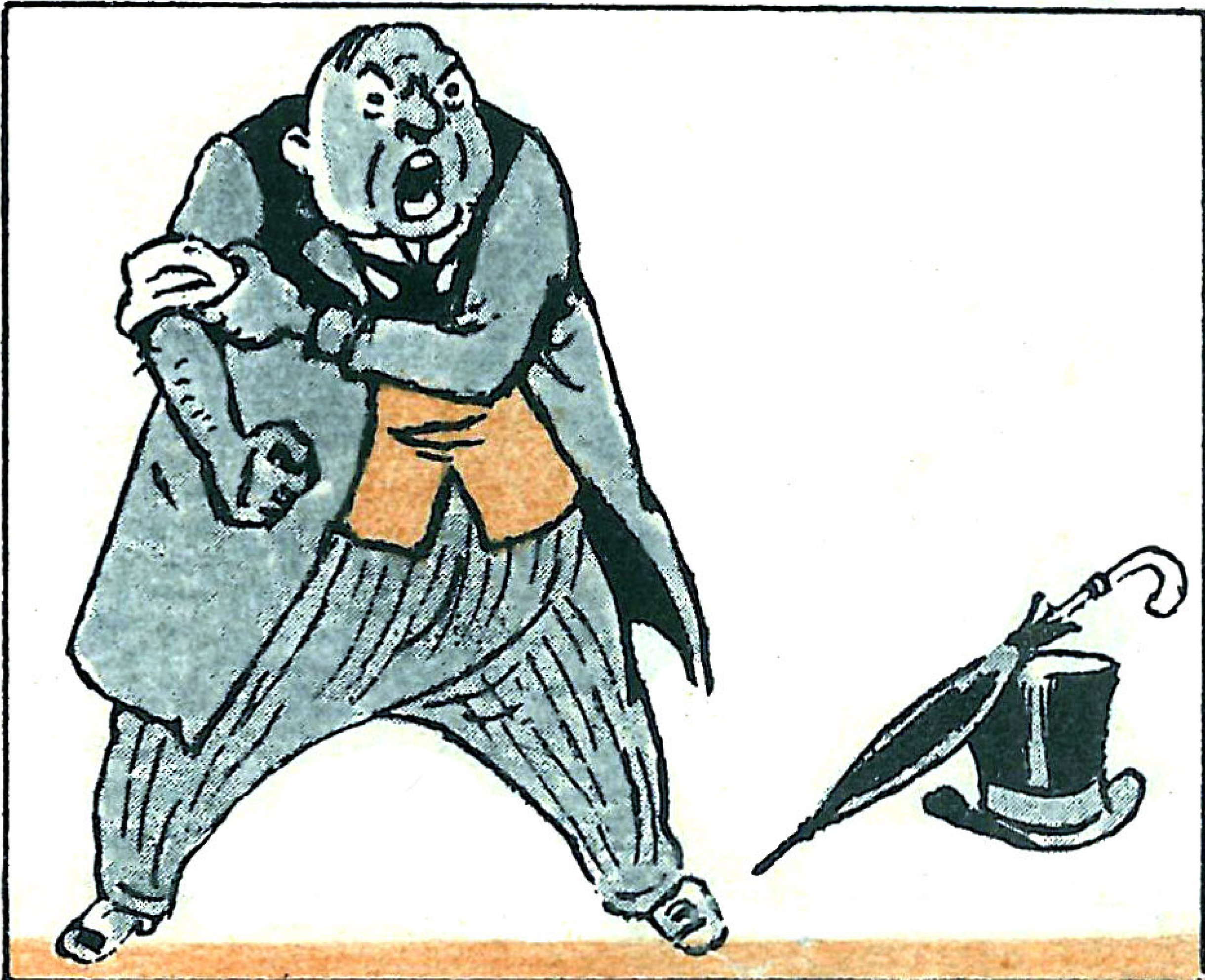
— Знищити в Росії кожне село!

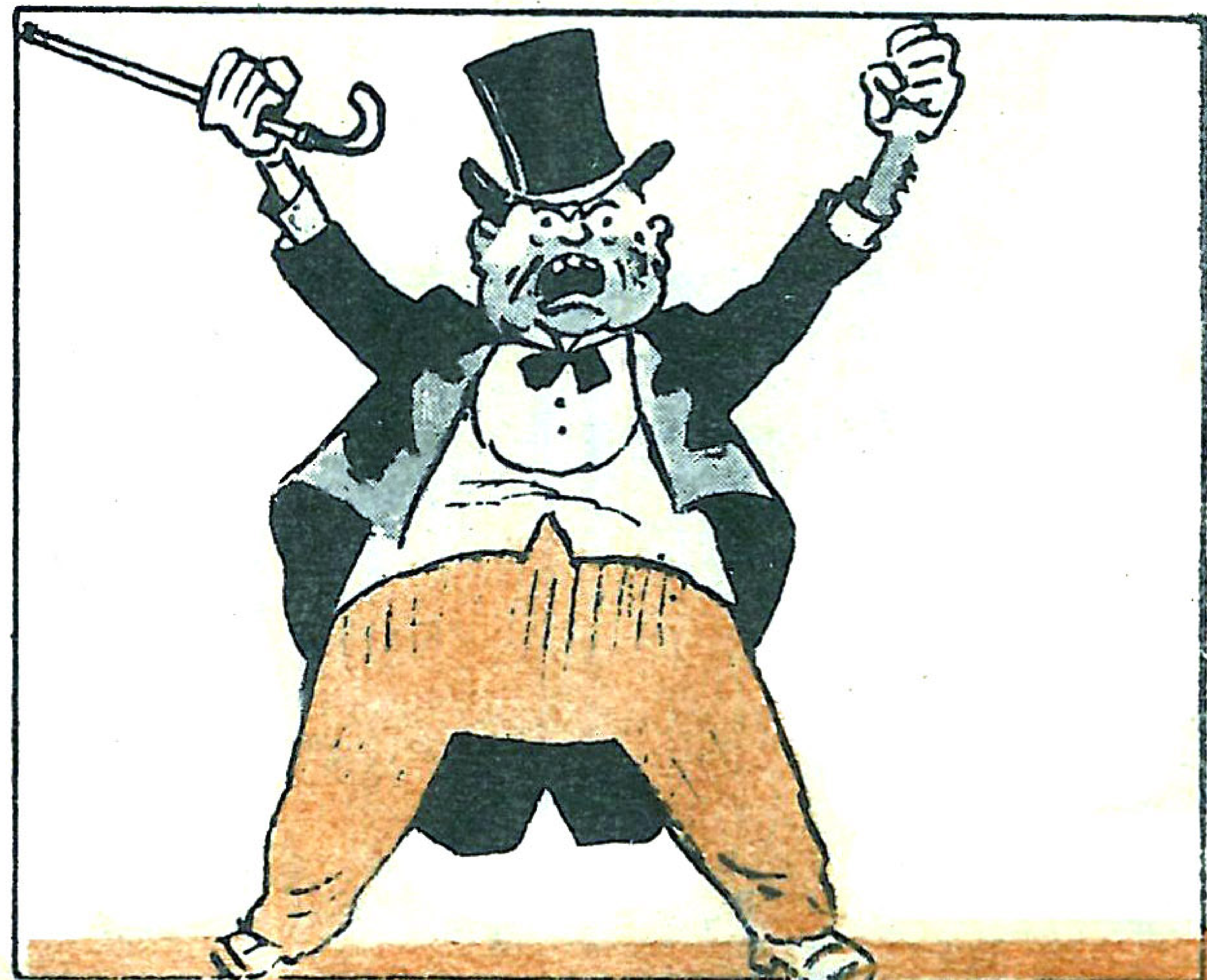
— Ми закидаємо Росію атомними бомбами!

— Атомна бомба підкорить нам світ!

— Ми повинні першими скинути атомні бомби!

— Ми створимо найжахливіші види зброї!

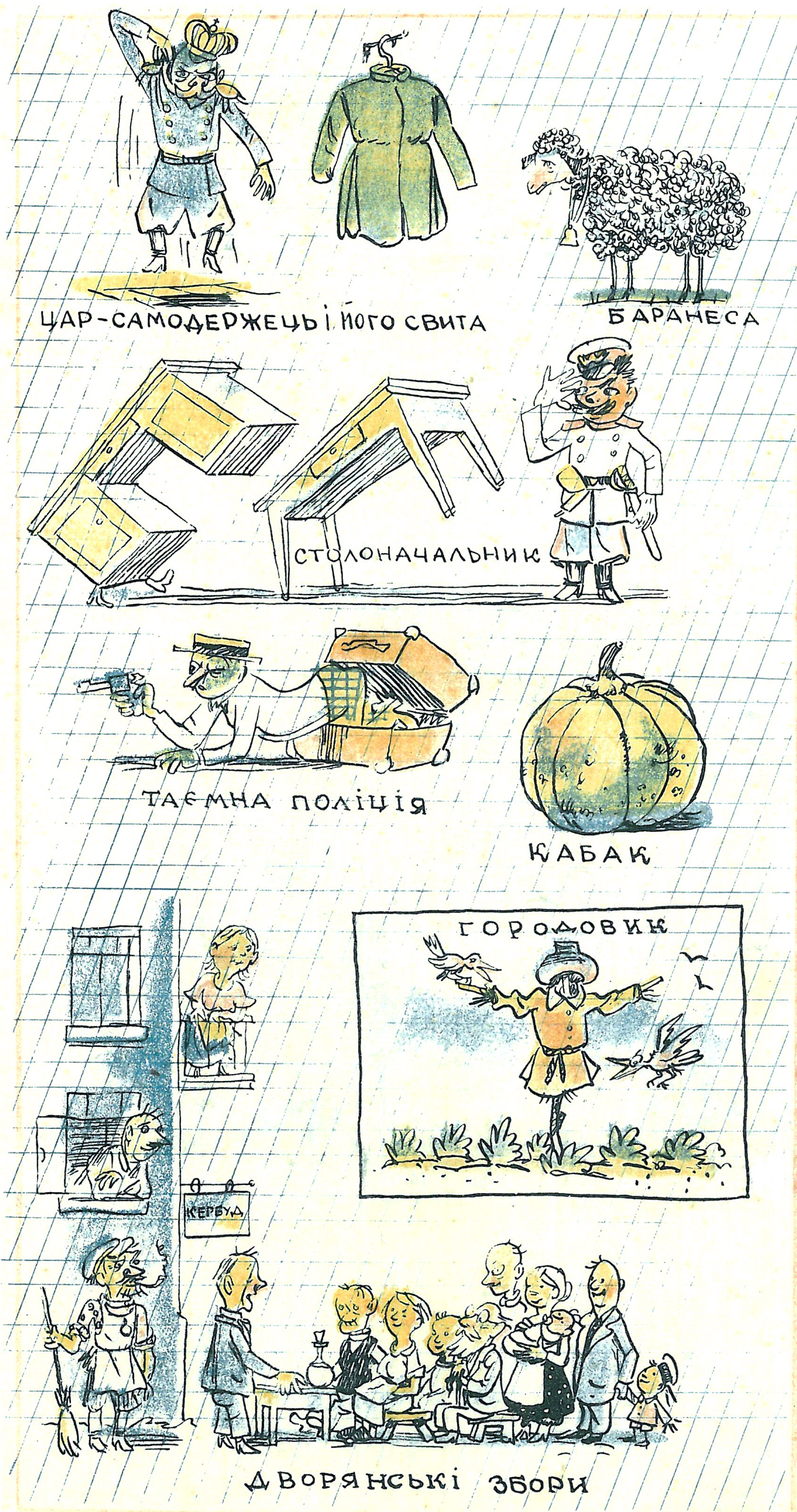
ВІД ПЕРЦЯ. Залякують! Але свободолюбиві народи світу мають міцні нерви. Як грізне попередження збожеволілим паліям війни, над землею лунає твердий і впевнений голос сотень мільйонів простих людей:

— Слухайте містери, сери, лорди й інші фашистські морди! Слухайте пронумеровані й протавровані людовбивці! Заспокойте свої пристрасті. Нюрнберзька петля міцна. Вона витримає всіх дорнів і ерлів, ітонів і мак-магонів.

ВІДЖИЛІ ПОНЯТТЯ

З АЛЬБОМУ ПЕТІ КОРЖИКА

Мал. В. Гливенка

С. МАРШАК

Думки вголос

Зажив нев'янучої слави
Американець Вашінгтон.
Він воював за діло праве.
Свободи встановив закон.

Работоргівцями убитий
Лінкольн, на йменння Авраам,—
Живе в віках і буде жити,
Пишаємось ми цим ім'ям.

Іще одне ім'я з туману
Нам сяє спогадом ясним:
Імення Рузвельта Делано...
Не заплямив він Білий Дім.

Він благороден був, розумен,
І славен став на цілий світ.
Він був не те, що містер...
Хай нам пробачить містер
Сміт.

Я не бажаю інцидентів
І на вуста кладу печать,
Та сто процентів президентів
Я не повинен поважать.

Переклав Д. БОБИР

●

На трибуні — містер Еватт

Ні, не примха це поета --
Містер Еватт — проти «вето».

Чи немає тут секрету,
Що пан Еватт проти «вето»?

І чого він просить слова
Та шарманку крутить знову?

— Сери! Ось моя поправка,
Є доповнення і справка,

Запишіть у протокол
Від Австралії і К°.

Об'єктивно, превентивно,
Кажучи ретроспективно,

Тобто «ік стату насценді»,
Чи, мовляв, «модус вівенді»,

Для Австралії, по честі,
«Вето» — це образа честі.

«Вето» не демократичне,
Не цілком аутентичне,

Не зовсім евентуальне,
Навіть не регіональне,

Нетактичне,
Неетичне...

Може докерам Сіднея
«Вето», мов на шию шлея?

Може жителям Мельбурна
Через нього прикро й журно?

В честь якого ж це народу
Каламутить Еватт воду?

Ні, немає тут секрету,
Чому Еватт проти «вето»: —

Є він стряпчий Уолл-стріта,
Сателіт він сателіта!

А якого? Хто ж він?.. Де він?..
Тсс!.. Говорить містер Бевін!

І. ЮРЧИН

Екскурсія

Екскурсанти слухали монотонний голос екскурсовода й сумовито поглядали на всі боки. Вони були стомлені й розчаровані. Їм хотілося присвятити свій вихідний день знайомству з історичними пам'ятками міста. В місцевому історико-краєзнавчому музеї не було ні історичних експонатів, ні історії. Історичних цінностей, якщо їх можна так назвати, було дуже мало. Екскурсанти потопталися перед вітриною стертих монет, перед портретом вусатого дяді в латах, під яким красувався напис: «Портрет невідомого, роботи невідомого художника». Поряд висіли ще два портрети — дами з квіточками та пасербиці герцогині Савойської. Це також були роботи невідомого художника, невідомої епохи і невідомої національності.

На стіні у рожевій бархатній рамі вони побачили копію любовного листа якоїсь баронеси Шмутц до дворецького Гете. Під скляним ковпаком на окремому столику лежали стоптані закаблуки маркізи Помпадур та напівзотлілі поворозки з сукні імператриці Єлизавети.

От і все. Екскурсовод вибачився, що відділ сучасної історії лише заплановано й тепер комплектується. Екскурсанти з нудьги поглядали у вікна, за якими осіннє сонце золотило дерева, вирувало життя міста. Ніби вгадавши їхнє бажання, екскурсовод запросив екскурсантів пройтись по вулицях.

— Зверніть увагу, товариші, на цей клен,— сказав він, й екскурсанти слухняно звернули увагу на дерево. — З вірогідних джерел, які дійшли до нас, встановлено, що саме під цим деревом любив відпочивати іспанець де-Рібера, який побудував отой ресторан, що навпроти.

Клен нічим особливим не відрізнявся від своїх побратимів по парку, хіба що на його стовбурі збереглося більше вирізаних автографів і сердець, пронизаних стрілою.

З парку екскурсія вийшла на великий майдан.

— У цьому будинку, — вів далі екскурсовод, ткнувши паличкою у бік сірої споруди,— колись був знаменитий ігорний дім. Розповідають, що тут бував убивця Пушкіна Дантес. Є підстави думати, що саме у цьому будинку Дантеса побив один князь за несплату картярського боргу.

— Тепер зверніть увагу на рештки цієї огорожі,—не вгамовувався екскурсовод.—Колись тут стояв розкішний особняк барона Кнопса, до якого, мабуть, не раз збиралися в гості сучасники де-Рібера й Дантеса. А оця споруда, товариші, що на розі, характерна сумішем архітектурних стилів. Парадний під'їзд — ампір, колони — епохи занепаду, горішній поверх — готика, горище збудовано в староруській манері. Це пояснюється не так історичними впливами, як химерами колишньої господині будинку, купчихи Синьопупенкової.

І він повів докладну розповідь про химери пресловутої купчихи.

Екскурсанти попрощалися з екскурсоводом. У якомусь невиразному настрої вони повернулися до парку і посідали під історичним кленом. Це були молоді хлопці-ремісничники.

— Іване Петровичу, невже в цьому місті немає нічого цікавого? — запитав хтось із хлопців майстра, який супроводив групу.

— Чому ж немає! — сказав Іван Петрович. — Наслухалися історій. І справді, ніби грязюку місили...

— А взяти хоча б оцей клен, під яким ми сидимо. Тут колись збиралася наша революційна молодь почитати нелегальну «Іскру». А он у тому будинку, — він показав на знайому вже сіру споруду, — містилася більшовицька підпільна друкарня. Вона була добре законспірована, на горі ж був тоді ігорний дім...

— А з горища будинку купчихи Синьопупенкової вдарили перші постріли повсталих робітників у жовтні 1917 року... А тут під час Вітчизняної війни були барикади ополченців.

Екскурсанти жадібно прислухалися до кожного слова свого майстра. А майстер, дедалі захоплюючись, розповідав:

— Наше місто — це справжня історія! Знамените місто! Сам Котовський розмовляв з нами на цьому майдані. І Семена Михайловича Будьонного пам'ятаю. Й Михайла Васильовича Фрунзе.

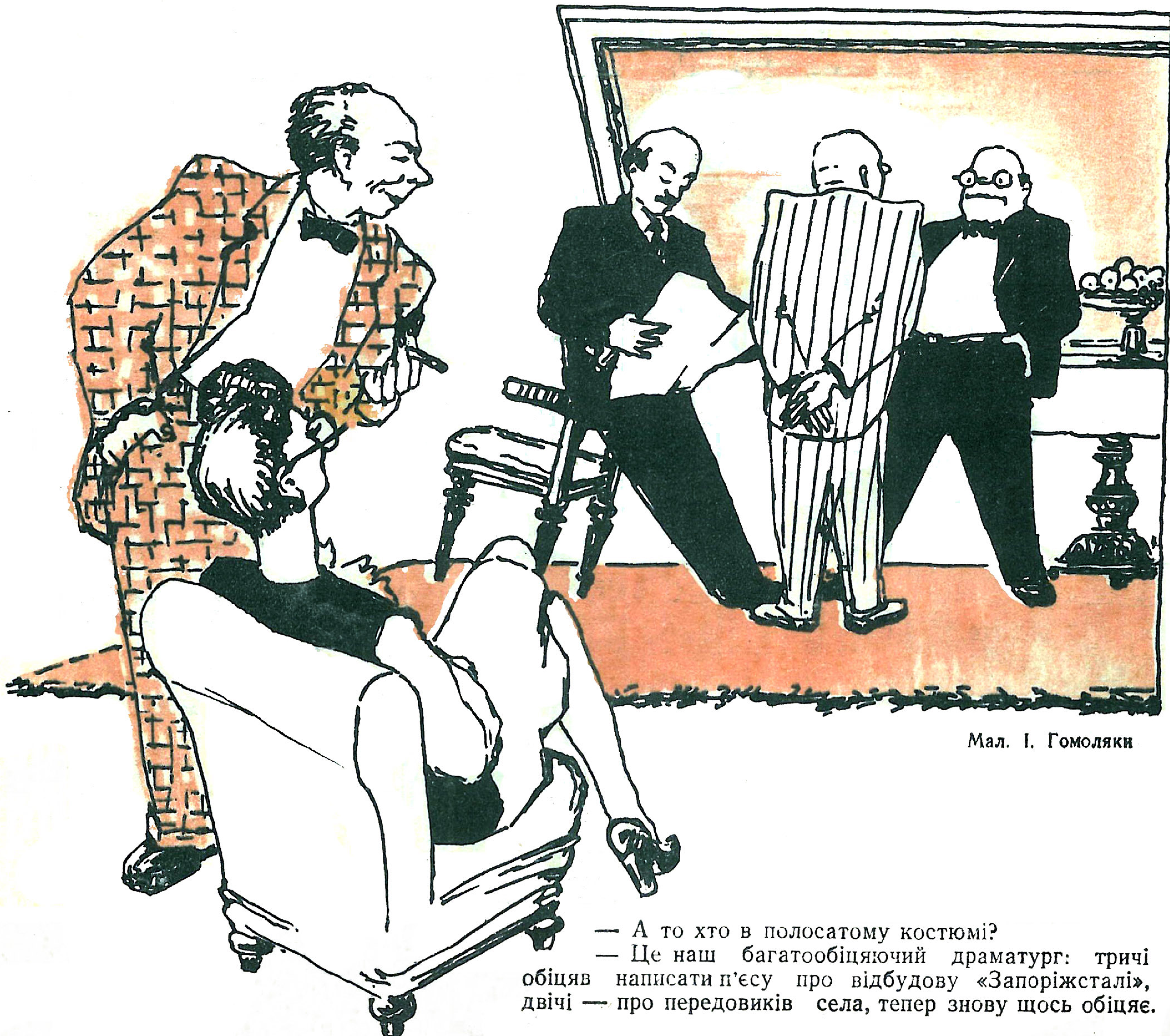
— А димарі заводські бачите? Ото праворуч — первенець першої п'ятирічки. А ото, що навпроти, — дітище другої п'ятирічки, найбільший у Європі завод. А наш інститут! А наш новий театр!

Ніби знялася завіса над містом. По-новому глянули екскурсанти на широкі вулиці, гомінкі площі, тінисті парки.

Місто ніби розкривало перед ними свою душу.

І сірі, брудні, «історичні» латки стиралися, зникали з пам'яті. Починалася справжня, захоплююча екскурсія.

Ол. ПОДЧЕКАЄВ

Мал. І. Гомоляки

— А то хто в полосатому костюмі?

— Це наш багатообіцяючий драматург: тричі обіцяв написати п'єсу про відбудову «Запоріжсталі», двічі — про передовиків села, тепер знову щось обіцяє.

Мал. Л. Каплана

„ЮВІЛЯР"

— Сьогодні минуло 30 років, містер Черчілль, як ви вперше сказали, що радянська влада не протримається більше двох тижнів...

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, тел. 5-30-31, 4-65-56 дод. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 20(127) (на укр. языке). Підписано до друку 18.X—1947 р. Стат. формат 72×105 см. 1,5 друк. арк.

БФ 02747. Друкарня в-за ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Гірозорівська, 59. Зам. 3128 Тираж 50.000 прим.